

Dosarul nr. 2ra-1475/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani - (jud. Elena Cojocari)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău - (jud. Natalia Simciuc, Ion Țurcan, Iurie Cotruță)

Î N C H E I E R E

22 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele ședinței, judecător
Judecători

Iulia Sîrcu
Nina Vascan
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Tudor Bondari,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Tudor Bondari
împotriva Ministerului Economiei și Agenției Proprietății Publice cu privire la
încasarea restanțelor salariale,

împotriva deciziei din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de Tudor Bondari, cu menținerea încheierii și hotărârii din
13 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă :

La 12 aprilie 2017, Tudor Bondari a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Economiei și Agenției Proprietății Publice cu privire la
încasarea indemnizației unice și a cheltuielilor de judecată (f.d. 3-5).

În susținerea acțiunii sale reclamantul a indicat că, conform ordinului Secției de
aprovizionare a muncitorilor Căii Ferate din Moldova nr. 21 din 03 iunie 1996, a fost
desemnat în funcția de director-interimar, iar conform ordinului nr. 2/k din 10 martie
1997 a fost numit în funcția de director al Asociației mijloacelor de transport auto
Chișinău a Secției de aprovizionare a muncitorilor Căii Ferate din Moldova.

Prin ordinul Departamentului Privatizării și Administrării Proprietății de Stat a
Ministerului Economiei și Reformelor nr. 227 din 26 octombrie 2000, Asociația
mijloacelor de transport auto Chișinău a Secției de aprovizionare a muncitorilor Căii
Ferate din Moldova a fost reorganizată în ÎS „ Ministerului Economiei”, cu dreptul de
succesor.

Prin același ordin reclamantul a fost numit în funcția de director al acestei
întreprinderi. Prin ordinul Agenției Privatizare nr. 12 din 08 februarie 2007 a fost

inițiată procedura de lichidare a ÎS „Almitrans” și prin același ordin a fost numit în calitate de membru al comisiei de lichidare a acestei întreprinderi.

La 15 iunie 2010, ÎS „Almitrans” a fost radiată din Registrul de stat în rezultatul lichidării.

Reclamantul a mai indicat, că din 06 septembrie 2013 este pensionar și beneficiază de o pensie din bugetul asigurărilor sociale de stat. Iar pe perioada 08 februarie 2007- 15 iunie 2010 nu a fost inclus în stagiul de cotizare pentru achitarea pensiei pe motiv că, în această perioadă nu au fost efectuate contribuțiile din partea sa la bugetul asigurărilor sociale de stat. De la Inspekția muncii a aflat că, conform prevederilor pct. 8 al Hotărârii Guvernului nr. 761 din 13 octombrie 1994 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la asanarea, reorganizarea și lichidarea întreprinderilor insolvabile, persoanei de încredere și membrilor comisiei de lichidare a întreprinderii insolvabile li se plătește salariu, precum și în caz de necesitate, li se acoperă cheltuielile pentru deplasări la locul de muncă de bază.

La 29 aprilie 2014 și 29 ianuarie 2015 s-a adresat cu cereri către Ministerul Economiei și Agenția Proprietății Publice, prin care a solicitat să i se achite restanța la salariu în calitate de membru al comisiei a ÎS „Almitrans” pentru perioada 08 februarie 2007 - 15 iunie 2010, reieșind din salariul mediu lunar pe care l-a primit în funcția de director al acestei întreprinderi.

Prin răspunsurile primite de la Ministerul Economiei și Agenția Proprietății Publice a aflat că i s-a refuzat în cele solicitate pe motiv că, la data emiterii ordinului de inițiere a procedurii de lichidare ÎS „Almitrans” nu dispunea de patrimoniu pasibil de comercializare, de aceea salarizarea membrilor Comisiei de lichidare nu a fost stabilită.

Potrivit adeverinței eliberate de MTIC, la data de 06 aprilie 2015, în Registrul de Stat al Transporturilor după ÎS „Almitrans” erau înregistrate 10 unități de transport. Prin urmare, afirmațiile Ministerului Economiei și Agenției Proprietății Publice precum că, la data emiterii ordinului de inițiere a procedurii de lichidare, ÎS „Almitrans” nu dispunea de patrimoniu pasibil de comercializare, nu corespunde adevărului.

Este inexplicabil ce a făcut Ministerul Economiei și Agenției Proprietății Publice cu aceste 10 unități de transport, după lichidarea ÎS „Almitrans” și evacuarea lor de către executorul judecătoresc Roman Talmaci de pe teritoriul fostei întreprinderi, str. Petru Rareș 55, mun. Chișinău (dosarul de executare nr. 9-850/04).

A notat că salariul mediu lunar, calculat pe ultimele 3 luni ale anului 2009 a constituit 1186, 61 lei, reieșind din următorul calcul $(980 + 1\ 240 + 1\ 340) : 3 = 1\ 186, 61$ lei. Iar indemnizația lunară garantată, care urma să-i fie achitată în calitate de membru al comisiei de lichidare a ÎS „Almitrans” este de 593,30 lei sau 50% din 1 186,61 lei. Restanța la salariu neachitată pentru perioada 08 februarie 2007 - 15 iunie 2010 sub formă de indemnizație lunară garantată pentru calitatea de membru al

comisiei de lichidare a ÎS „Almitrans” constituie 27982,28 lei, reieșind din calculul următor: luna februarie 2007: 593,30 lei :20 zile lucrătoare x 15 zile lucrătoare = 444,98 lei; martie- decembrie 2007: 593,30 lei x 10 luni = 5933 lei; anul 2008: 593,30 x 12 luni = 7 119,60 lei; anul 2009: 593,30 x 12 luni = 7 119,60 lei; luna iunie anul 2010: 593,30 : 22 zile lucrătoare x 10 zile lucrătoare = 269,68 lei; ianuarie – mai 2010: 593,30 x 5 luni = 2 966,50 lei. În total: 444,98 lei + 5 933 lei + 7119,60 lei + 7119,60 lei + 2966,50 lei + 269,68 lei =27 982,78 lei.

Cu referire la termenul de prescripție, reclamantul a remarcat că termenul de prescripție de 3 ani de zile pentru depunerea acțiunii în judecată privind încasarea restanței salariale, prevăzut la lit. b) alin. (1) art. 355 din Codul muncii a început să curgă de la data de 11 martie 2015, când a primit răspunsul nr. B-6/15-11-1101 de la Ministerul Economiei, prin care cererea prealabilă i s-a respins ca fiind tardivă.

A solicitat încasarea de la Ministerul Economiei al RM în folosul său a indemnizației lunare garantate în calitate de membru al comisiei de lichidare a ÎS „Almitrans”, pentru perioada 08 februarie 2007-15 iunie 2010, în sumă de 27982,78 lei. Totodată, a solicitat în temeiul alin. (2) art. 355 din Codul muncii repunerea sa în termenul de 3 ani de zile pentru depunerea acțiunii privind încălcarea drepturilor sale, prevăzut la lit. b) alin. (1) art. 355 din Codul muncii, în coroborarea cu alin. (1) art. 272 din Codul civil și încasarea solidară de la pârâți în folosul său a cheltuielilor de judecată.

Prin încheiere din 13 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cererea reclamantului privind atragerea în proces, în calitate de intervenient accesoriu, a Primăriei municipiului Chișinău, a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 78).

Prin hotărârea din 13 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a respins cererea înaintată de Tudor Bondari de repunere în termen, ca neîntemeiată, iar cererea de chemare în judecată înaintată de Tudor Bondari împotriva Ministerului Economiei și Agenției Proprietății Publice cu privire la încasarea indemnizației unice și a cheltuielilor de judecată a fost respinsă, ca tardivă (f.d. 84, 98-100).

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 16 iunie 2017, Tudor Bondari a declarat apel, împotriva hotărârii din 13 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii (f.d. 102-104,111-113).

Prin decizia din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Tudor Bondari, menținută încheierea și hotărârea din 13 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (f.d. 149-155).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță just a concluzionat că, cererea reclamantului privind repunerea în termen este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, or, ultimul, contrar art. 118 din Codul de procedură civilă, nu a prezentat nici o probă care să confirme imposibilitatea adresării cu cerere de chemare în judecată în termenul prevăzut de art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, iar

repunerea părții reclamante în termen, în lipsa unor motive plauzibile, ar încălca principiul securității raporturilor juridice.

Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău a conchis că reclamantul, urma să se adreseze în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv al salariatului, acesta adresându-se cu prezenta acțiune la data de 12 aprilie 2017, astfel, a încălcat termenul de adresare în instanță, încălcând și prevederile art. 17 al Legii contenciosului administrativ, potrivit cărora cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Instanța de apel a respins argumentele apelantului precum că, prima instanță a aplicat eronat prevederile art. 17 al Legii contenciosului administrativ, lege care nu trebuia să fie aplicată, or, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ îl constituie actele administrative, cu caracter normativ și individual, prin care este vătămat un drept recunoscut de lege al unei persoane, inclusiv al unui terț, la fel, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ poate fi și nesoluționarea în termenul legal a unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege și deși reclamantul nu este un funcționar public, ultimul invocă încălcarea unui drept al său de către o autoritate publică. Astfel, în speță fiind aplicabile prevederile Legii contenciosului administrativ, iar referitor la prevederile art. 272 din Cod civil, Colegiul a reiterat că, în speță aplicabile sunt prevederile speciale și anume prevederile Codului muncii, în raport cu prevederile generale din Codul civil.

La 30 mai 2018, Tudor Bondari a declarat recurs împotriva deciziei din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii din 13 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și deciziei din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 158-166).

În motivarea cererii de recurs, recurentul a indicat că hotărârile judecătorești contestate sunt nelegitime, lipsite de suport juridic și argumente fondate, astfel fiind pronunțate cu încălcarea esențială și aplicarea eronată a legii acestea sunt pasibile a fi casate.

Consideră recurentul că decizia instanței de apel a fost adoptată arbitrar, fără aprecierea argumentelor și probelor invocate de către reclamant și reprezentantul acestuia, ceea ce a dus incontestabil la încălcarea de către instanța de apel a normelor de drept material și procedural, precum și examinarea superficială a cauzei deduse judecării, fără a fi verificată, în condițiile legii, legalitatea hotărârii contestate.

În special, recurentul a remarcat că, în condițiile în care instanțele ierarhic inferioare au făcut trimitere la Ordinul nr. 12 din 08 februarie 2002 cu privire la lichidarea ÎS „Almitrans”, acestea urmau să aplice art. 86 și 88 din Codul muncii. Or, reieșind din conținutul ordinului menționat și în conformitate cu art. 86 alin. (1) lit. b) Codul muncii, concedierea lui Tudor Bondari urma să fie efectuată în legătură cu lichidarea unității, iar procedura de concediere în cazul lichidării unității, prevăzută la

art. 88 Codul muncii, presupune emiterea unui ordin motivat din punct de vedere juridic și este precedat de un alt ordin cu privire la preîntâmpinarea sub semnătură a salariaților cu 2 luni înainte de lichidarea unității.

Deasemenea, recurentul a invederat faptul că instanța de apel a ignorat faptul că Agenția Proprietății Publice, contrar prevederilor Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 1449 din 24 decembrie 2007, e expediat carnetul de muncă reclamantului, fără careva înscrisuri, astfel cel din urmă fiind obligat să primească carnetul de muncă fără concedierea lui corespunzătoare.

Mai opinează recurentul că în speță nu sunt aplicabile prevederile art. 143 din Codul muncii, relevate atât de instanța de fond în hotărârea sa, cât și de instanța de apel în decizie, în susținerea pozițiilor sale. Consideră că instanțele judecătorești nu au atras atenția că, în Ordinul nr. 12 din 08 februarie 2002 cu privire la lichidarea ÎS „Almitrans”, nu este indicat nimic referitor la eliberarea din funcția a lui Tudor Bondari, iar în lipsa ordinului de eliberare din funcție este imposibilă aplicarea dispozițiilor art. 143 Codul muncii, iar lipsa unor înscrisuri în carnetul de muncă denotă faptul neeliberării din funcția a reclamantului.

Consideră eronate concluziile instanțelor judecătorești privind respingerea cererii de repunere în termen, din motivul că reclamantul nu a prezentat suficiente probe ca ar confirma imposibilitatea adresării cu acțiune în instanța de judecată în termenul prevăzut de lege. Or, la cererea de repunere în termen, de către reclamant au fost anexate înscrisuri care demonstrează imposibilitatea reclamantului de a depune cererea de chemare în judecată în termenul prevăzut de lege, și anume copia carnetului de muncă, copia extrasului din fișa bolnavului fiicei minore Laura Bondari, eliberată la 17 mai 2017, precum și alte probe depuse în conformitate cu art. 380 Cod de procedură civilă.

A susținut că erorile comise de instanțele ierarhic inferioare au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale lui Tudor Bondari și în special drepturile prevăzute la art. 43 din Constituția Republicii Moldova și art. 128 alin. (3) Codul muncii.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copie de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 26 iunie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat participanților la proces câte o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copie respective (f.d. 170).

Prin referința depusă la 27 iulie 2018, Agenția Proprietății Publice, în persoana directorului general, Vladimir Baldovici și-a exprimat dezacordul cu recursul declarat

de Tudor Bondari, considerând că acesta nu întrunește temeiurile stipulate la art. 432 Cod de procedură civilă și prin urmare urmează a fi respins ca inadmisibil (f.d. 172-173)

La 31 iulie 2018, Ministerul Economiei și Infrastructurii, reprezentat prin procură de Alexandra Zamșa, consultant principal al Secției juridice din cadrul Direcției management instituțional, a depus referință la cererea de recurs depusă de Tudor Bondari, prin care a solicitat declararea ca fiind inadmisibilă cererea de recurs înaintată de Tudor Bondari, iar în cazul când va fi declarată admisibilă, de a respinge recursul ca neîntemeiat (f.d. 174-177).

Verificând argumentele invocate de reprezentantul recurentului în cererea de recurs, pe baza materialelor din dosar, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 433 lit. a¹) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art.429 alin.(5).

În conformitate cu art. 429 alin. (4) și (5) Cod de procedură civilă, nu pot fi atacate cu recurs:

a) deciziile de trimitere a cauzei la rejudecare care nu se supun niciunei căi de atac;

b) hotărârile în privința cărora apelul a fost retras în modul prevăzut la art.374;

c) deciziile emise de instanța de apel, fără drept de recurs.

Nu pot fi atacate cu recurs hotărârile în a căror privință persoanele indicate la art.430 nu au folosit calea apelului prevăzută de lege. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația, în partea care se referă la înrăutățirea situației. O hotărâre susceptibilă de apel și de recurs poate fi atacată, în cadrul termenului de apel, direct cu recurs dacă părțile consimt expres în fața primei instanțe prin înscris autentic sau prin declarație verbală consemnată expres în procesul-verbal. În acest caz, recursul poate fi exercitat numai pentru încălcarea sau aplicarea eronată a normelor de drept material.

În speță, recursul este declarat împotriva deciziei din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care poate fi atacată cu recurs și respectiv recursul declarat de Tudor Bondari nu poate fi considerat inadmisibil în temeiul art. 433 lit. a¹) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. b) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434.

În corespundere cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Potrivit scrisorii de însoțire nr. 4222 (f.d. 156), decizia din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces la 05 aprilie 2018, astfel recursul declarat la data de 30 mai 2018 este în termen.

În conformitate cu art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În speță, recursul a fost declarat de Tudor Bondari, care este parte a procesului civil, astfel temeiul stipulat de art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă nu are incidență.

Potrivit art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

La caz, completul relevă că nici temeiul prevăzut de art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă nu este aplicabil.

Luând în considerare cele constatate supra, completul conchide că recursul nu poate fi considerat inadmisibil în baza temeiurilor enumerate la art. 433 lit. a¹), b), c) sau d) Cod de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor cu privire la încadrarea celor invocate în recurs în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(4) Cod de procedură civilă, completul constată existența temeiului de inadmisibilitate stipulat la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă.

Conform art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Potrivit art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Conform art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale

Art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Aceste dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a 2-a, Cap. XXXVIII, Cod de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește în exclusivitate probleme de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, sarcina instanței de recurs la această etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În speță, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate. Iar, din conținutul cererii de recurs rezultă că, în mare parte, recurentul a reluat criticile formulate în fazele procesuale anterioare, asupra cărora instanța de apel și instanța de fond s-au pronunțat cu suficientă putere de convingere, iar invocarea pretinselor încălcări admise de instanțele inferioare nu sunt suficient de fundamentate și nu au vocația de a conduce la modificarea soluției în prezenta cauză civilă.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile Delcourt contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și Erfar-Avef contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or, prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul învederează că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 2 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei

unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Din considerentele nominalizate și având în vedere faptul că instanța de apel și instanța de fond au examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor, argumentele principale ale recursului, care sunt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios la judecarea cauzei în ordinea de apel, completul ajunge în mod unanim la concluzia de a considera recursul declarat de Tudor Bondari inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Tudor Bondari se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Iulia Sîrcu

Judecători

Nina Vascan

Luiza Gafton